

Περί της ε

/ Άγιοι - Πατέρες -

Ο άγιος Νικόδημος εξηγώντας, γιατί ενανθρώπησε ο Κύριος, λέγει: « Ο προφήτης Ησαΐας είπεν “ου πρέσβυς, ουδέ άγγελος, αλλ’ αυτός έσωσεν αυτούς”, αυτός· ποιός; ο Υιός του Θεού και Κύριος ημών, όστις είχε και δύναμιν άπειρον δια να μας ελευθερώση και σοφίαν άπειρον δια να εύρη τον τρόπον της ελευθερίας μας και δικαιοσύνην άπειρον δια να μη κάμη τυραννικήν την ελευθερίαν των θεληματικώς δεδουλωμένων εις τους δαίμονας, και αγαθότητα άπειρον δια να μεταδώση εις όλους ομού τους αιώνας τον πλούτον της θείας του χάριτος και της δόξης και να γίνη ο αυτός πηγή αγιασμού και χάριτος εις όλην την ανθρωπινον φύσιν, όχι μόνον καθό Θεός, αλλά και καθό άνθρωπος»¹.

Ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός εξηγώντας το τι επιτεύχθηκε με την

ενανθρώπιση, σημειώνει: «Καταργήθηκε η θρησκεία των δαιμόνων, η κτίση αγιάστηκε με το θείο αίμα, βωμοί και ναοί ειδώλων γκρεμίστηκαν, θεογνωσία φυτεύθηκε, Τριάδα η ομοούσια, η άκτιστη θεότητα λατρεύεται, ένας Θεός αληθινός, δημιουργός των όλων και Κύριος· αρετές παλεύονται, ελπίδα αναστάσεως δωρίστηκε με την ανάσταση του Χριστού, οι δαίμονες τρομάζουν μπροστά στους άλλοτε υποχείριους ανθρώπους,

και το θαυμαστό βέβαια είναι ότι όλα αυτά κατορθώθηκαν με τον σταυρό και τα πάθη και τον θάνατο· σε όλη την γη έχει κηρυχτεί το Ευαγγέλιο της θεογνωσίας κατατροπώνοντας τους αντιπάλους όχι με πόλεμο, με όπλα και στρατόπεδα, αλλά λίγοι φτωχοί, άσημοι, διωκόμενοι, που κακοποιούνταν και θανατώνονταν, κηρύσσοντας τον Χριστό, οι οποίοι νίκησαν τους σοφούς και δυνατούς· γιατί τους ακολουθούσε η παντοδύναμη δύναμη του εσταυρωμένου. Αυτά είναι τα κατορθώματα της παρουσίας του Χριστού, αυτά τα γνωρίσματα της δυνάμεώς της»².

Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς εξηγώντας τον τρόπο της ενανθρώπισης, τονίζει: «Γιατί, αν ήταν από σπέρμα, δεν θα ήταν νέος άνθρωπος, με το να είναι της παλαιάς μερίδας και κληρονόμος εκείνου του πταίσματος, ούτε θα μπορούσε να δεχτεί μέσα του το πλήρωμα της άφθαρτης θεότητας και να γίνει ανεξάντλητη πηγή αγιασμού και έτσι όχι μόνο εκείνων των προπατόρων δεν θα μπορούσε να αποπλύνει με περισσή δύναμη τον, από την αμαρτία, μολυσμό, αλλά ούτε στους απογόνους τους θα επαρκούσε προς αγιασμό. Όπως δηλαδή δεν μπορεί να επαρκέσει σε μία πόλη, για να πίνει διαρκώς νερό από σκεύος, αλλά χρειάζεται να φέρει η ίδια πηγή, οπότε ποτέ δεν θα παραδοθεί στους εχθρούς από δίψα, έτσι δεν μπορούσε να επαρκέσει προς συνεχή αγιασμό σε όλους ούτε άνθρωπος ούτε άγιος άγγελος, που έχει αποκτήσει από μετοχή την ιδιότητά του να αγιάζει, αλλά η κτίση χρειαζόταν κρήνη, που να έχει την πηγή μέσα της και με αυτόν τον τρόπο αυτοί που πλησιάζουν σε αυτήν και χορταίνουν από αυτήν να μένουν αήττητοι από αυτούς που επιτίθενται εναντίον των έμφυτων ασθενειών και στερήσεών των»³.

Ο Μέγας Αθανάσιος μας λέγει στον λόγο του περί ενανθρώπισης: «Ο Λόγος του Θεού, όταν ενανθρώπησε, και ως άνθρωπος έζη και συμπεριεφέρετο, και ως Λόγος τα πάντα εξωογόνει, και ως Υιός συνυπήρχε μετά του Πατρός. Δι' αυτό κατά την γέννησίν του εκ της Παρθένου αυτός δεν υπέφερε, ούτε υπάρχων εις το σώμα εμολύνετο, αλλά μάλλον ηγίαζε το σώμα. Διότι αν και υπάρχει εις όλα, δεν παίρνει από όλα, αλλά μάλλον τα πάντα ζωογονούνται και τρέφονται από αυτόν. Εάν π.χ. ο ήλιος που έγινε από αυτόν και ημείς τον βλέπομεν να περιφέρεται εις τον ουρανόν, δεν μολύνεται όταν έρχεται εις επαφήν με τα επίγεια πράγματα, ούτε χάνει την λάμψιν του εξ αιτίας του σκότους, αλλά αντιθέτως αυτός τα φωτίζει και

τα καθαρίζει, πολύ περισσότερο ο πανάγιος Λόγος του Θεού, ο ποιητής και Κύριος του ηλίου, με το να ζη με το σώμα δεν εμολύνετο, αλλά μάλλον, επειδή ήτο αυτός άφθαρτος, εζωοποιεί και ηγίαζε και το σώμα που ήτο θνητόν»4.

Ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής θα γράψη σχετικά με την εναν-θρώπιση του Κυρίου: «Γιατί ποιός μπορεί, θαρρώντας σε λογικές αποδείξεις, να πει πως γίνεται η σύλληψη του Θεού Λόγου; Πως γίνεται σχηματισμός σάρκας χωρίς σπορά; Πως γίνεται γέννηση χωρίς φθορά παρθενίας; Πως είναι μητέρα εκείνη που και μετά τον τοκετό έμεινε παρθένος; Πως ο υπερτέλειος προόδευε και μεγάλωνε στο σώμα; Πως ο καθαρός βαπτιζόταν; Πως εκείνος που πεινούσε έτρεφε τους άλλους; Πως εκείνος, που κοπίαζε χάριζε δύναμη; Πως εκείνος που έπασχε έκανε θεραπείες; Πως εκείνος που πέθαινε έδινε ζωή; Και να το πω το πρώτο και το τελευταίο, πως ο Θεός γίνεται άνθρωπος; Μόνο η πίστη χωρεί αυτά τα μυστήρια, γιατί αυτή κάνει χειροπιαστά τα πράγματα που υπερβαίνουν το νου και την λογική»5

.....

1. Νικοδήμου Αγιορείτου Πνευματικά Γυμνάσματα σελ. 143
2. Ιωάννου Δαμασκηνού Έκδοσις Ακριβής Εκδ. Πουρναρά σελ. 335
3. Γρηγορίου Πα-λαμά Ε.Π.Ε. τομ. 11 σελ. 467
4. Μ. Αθανασίου Ε.Π.Ε. τομ. 1 σελ. 271
5. Φιλοκαλία Εκδ. Το Περιβόλι της Παναγίας τομ. Β σελ. 150

Ορθόδοξος Τύπος, 20/12/2013

Πηγή: aktines.blogspot.gr